

FÖLJETONG

KÄRLEKENS SEGER

Av
Margaret Mac Gill

Unge Bertie brukade berättat de mest vidunderliga historier om sin förlorade arm; männen skrattade åt dem, men kvinnorna småloga sorgset med tårar i ögonen, om de överhuvud skrattade alls.

Förhållandet mellan honom och hans mor, den vackra lady Weldon, var så förtjusande romantiskt, som gärna kunde tänkas, efter vad alla deras vänner förklarade.

"Det är bara så sorgligt, att han har en sådan otur i kärlek, stackars gosse! Hur många gånger har han varit förlovad?"

"Tre, tror jag", svarade lady Weldon med ett humoristiskt småleende.

"Och varje gång slog flickan upp med någon annan för hans skull? Men ändå blir det till slut hans tur att bli övergiven. Jag undrar egentligen varför? Så rar som han är", babblade skvallertanterna över tekoppen.

Det verkliga skälet, varför unge Bertie icke hade någon tur i kärlek, förblev emellertid en hemlighet mellan tre, — honom själv, fästmon och modern, som endast skrattade åt sonens don Quixotefasoner och höll av honom varmare för varje dumhet han begick.

Norah kände den unge sympatiske mannen, som flitigt umgick i fru Hillingdons hem. Hon hade alldeles särskilt fäst sig vid honom, därför att han varit officer vid David Ross' regemente och en gång — hon kunde aldrig glömma viiken sinnesrörelse det vållat henne — hade han till och med talat om David, såsom en av de finaste och mest osjälviska pojkar han råkat.

"Om någonsin en karl för tjänat sitt Viktoriakors, så var det han. Jag satt själv i en svår klämma med en handfull män, men han satt hårdare och så som han ansträngde sig för att hjälpa de andra ur trångmålet! Hans rådighet var något av det mest beundransvärda jag sett."

Det gick käre efter käre av kalla rysningar genom Norah, när hon hörde hur David för tjänat sitt lilla bronskors.

Hon blev mycket angenämt berörd över att nu få se den unge f. d. officeren komma fram bakom ett träd och skynda emot henne på sitt friska, öppenhjärtliga sätt.

Han tycktes föra hälsa och ro med sig till hennes trötta, tyngda hjärta.

"Nej, se goddag, fröken Glenister! Inte ensam väl?" frågade han en smula förvånad över att se Norah ute på egen hand.

Norah smålog. Det var blott en blek aning av ett småleende, men tillräckligt för att bryta det plågade uttrycket kring hennes ungdomliga mun, ett uttryck, som unge Bertie trots sin yttre nonchalans genast lagt märke till.

"Å, jag lät Annie gå och handla litet smått och gott hos Barkers!" utbrast hon.

"Ja, den handeln sköter hon

mycket bra. 'Litet smått och gott' har mössa med posthorn och en väska över skuldran, tom — Jag fick syn på Annie och hennes handel när jag kom utför High Street!" — Hans blå ögon lyste upp av ett lustigt litet leende.

Norah smålog åter. Hon tyckte riktigt bra om den naturlige unge mannen.

De pratade om ditt och datt, små obetydliga händelser, och unge Bertie roade sig med att rimma små lustiga strofer, så kallade "limerick". Han satte ihop den ena versstumpen efter den andra och förklarade djupt allvarligt, att han tänkte skicka in de bästa av dem till en pristävling i hopp om att vinna tjugo shilling.

"Jag skulle gärna vilja ha tjugo shilling. O, vad jag längtar efter en sådan skatt", sade den solbrände, till synes så sorglöse unge mannen i en så allvarlig ton, att Norah, som visste hur rik han i själva verket var, måste skratta av hjärtans lust. Hon glömde i hans trevliga sällskap för ögonblicket helt och hållet sina bekymmer.

Men unge Berties sömniga blå ögon hade sett mycket mer än Norah trodde.

Hon skulle ha blivit ganska häpen, om någon sagt henne, att hennes hälsa vållat honom många timmars ångslan och bekymmer.

Han hade brytt sin hjärna för att få en förklaring på Norahs sätt, när hon var tillsammans med den man, vars förlovningsring hon bar, och som, efter vad han kunde förstå, skulle gifta sig med henne så fort hon blivit stark nog för att hålla bröllop.

Den vackra, galante Paul Raynor var mönstret för en uppmärksam fästman i de kvinnors ögon, som kände det unga paret.

Men unge Bertie Wykham, som lade märke till mycket mer än folk trodde, anfödrodde modern sina farhågor. Norah Glenister såg inte alls ut som den unga flicka, som glädde sig åt sitt förestående giftermål.

"Min käre gosse, lägg dig nu inte i det här och gör fröken Glenister till nummer fyra, det ber jag dig så innerligt. Tänk en liten smula på ditt rykte. Du får ju att anseende sådant, att om du en gång själv skulle bli riktigt kär i en flicka, så vagar hon inte gifta sig med dig", sade lady Weldon; men i sitt hjärta trodde hon nog inte på vad hon själv sade.

Det unga paret på den lilla träbänken under eken hade suttit tysta i flera minuter.

Den trötta, trånsjuka blicken fanns åter i Norahs ögon. Unge Bertie klarade strupen. "Hur mår er fastman, fröken Glenister?" frågade han och gav Norah en förstulen blick från sidan.

Nämmandet av Paul Raynors namn kom icke Norahs kinder att skifta färg. Hon mötte hans ögon med en kylig och

säker blick, när hon svarade: "Åh, han mår väl bra, tänker jag."

Den unge mannen ritade en åtta i sanden med sin käpp.

"Jag tänker det blir en lyckönsning över alla gränser, när ni är kry nog att gifta er och jag hoppas ni inte glömmar mamma och mig, när ni skickar kring bjudningskortet", sade han i den varmt intresserade ton, som skaffat honom så många vänner.

Norah såg honom rakt i ögonen och så — så brast hon i gråt. Efteråt kunde hon inte förklara hur det gått till.

Unge Bertie hade fyra systrar, så han visste, att det var bäst att låta en treflod rasa ut tills den sinade; han var icke heller förälskad i Norah, varför åsynen av hennes tårar icke slet hjärtat ur bröstet på honom.

Men han tyckte förfärligt bra om den blyga unga flickan och var fast besluten att göra allt vad en man kunde göra henne i världen, om det behövdes.

"O, var — var så snäll och förlåt mig för att jag varit så du-um", stammade Norah och vände sitt förgrämda lilla ansikte mot honom, sedan hon torkat bort tårarna med en löjligt opraktisk liten näsduk.

När han såg, att hennes kinder alltjämt voro våta, gjorde den unge mannen något mycket taktfullt, som omedelbart förägrade den dumma taffatta känslan Norah erfor sedan det värsta var över.

"Här är en ren näsduk", sade han allvarsamt och stoppade en stor och välmanglad herrnäsduk i hennes darrande lilla hand.

Norah torkade sig i ansiktet och kring ögonen och satte på sig hatten.

"Jag tror jag ska all gå och möta Annie! Tack så mycket, herr Wykham", sade hon och reste sig från bänken.

Men då lades en stark, blåglädd vänsterarm plötsligt över hennes egen.

"Annies handel blir så djupt besviken, om hon blir störd", sade han. "Det är bäst vi vänta en stund. — Jag förstår, fröken Glenister", fortsatte han och klarade strupen, "ja, jag är nästan säker på att ni går och bär på något som tynger ner er. Skulle ni, — hm — nåja, skulle ni inte kunna berättat mig vad det är — jag är ju en dummersjöns i mångt och mycket, det vet jag visst, men jag har i alla fall lite förstånd i behåll — någonstans — och — hm — på min ära, det är stor synd och skam, att ni ska gå och vara olycklig för något", slutade han med en tydlig kraftansträngning.

Norah var sannolikt den mest ensam flicka i London i fråga om vänner, fastän hon var omgiven av så mycket folk.

Ingen av dem skulle ha visat sig förstående, om hon berättat för dem, att hon älskade en man av en annan samhällsklass än hennes egen, en man, som bedragit henne och låtit henne tro, att han var fri, när han var gift; eller hon var förlovad med

en man, som älskade henne lidelsefullt — åtminstone sade han, att han gjorde det — men som hon hyste avsky för. Och blevo de mer förstående, om hon berättat, att hon först avvisat honom, och sedan på eget initiativ tagit tillbaka och förlovat sig med honom?

"Var nu en förståndig flicka och gift er med en man, som älskar er och bli en god husfru åt honom. Den andre skurken skulle ha pisk!" — Det är sannolikt vad de flesta skulle ha svarat på en sådan beaktelse och i förkänslan härav led Norah sina kval ensam med påföljd, att hennes hälsa försämrades.

Hon rördes djupt av Bertie Wykham's omtänksamhet, men det var egentligen hans plötsliga varma och förstående småleenden, som kom henne att känna förtröstan och tillit till honom.

Det finns ingen bättre gäva på vägen från vaggan till grav än ett ljus, vänligt och förstående leende; det kan med samma goda effekt användas på envar från en kung till en fiskmånglare.

Unge Bertie lyssnade ivrigt, medan Norah berättade sin ynkliga lilla historia: den kom stötvis, avbruten av små perioder av blygsselfylld tystnad. Hon nämnde aldrig Davids namn och berättade icke heller, att han redan var gift.

Men hon underströk starkt sin ovilja mot Paul Raynor och sin oro och ångest för det förestående giftermålet, allt medan Bertie Wykham ritade figurer i sanden med sin käpp och lät sitt starka hjärta strömma den ensamma lilla flickan till mötes. En sådan liten barnunge borde sannoligen inte få lov att giftas bort utan vidare.

En sunds tystnad följde på Norahs berättelse. Den unge mannen ritade färdig en sjua och tittade sedan plötsligt upp.

"Det bästa för er, fröken Norah, är att förlova er med mig på en tid och låta mig ta hand om herr Raynor. Jag har erfarenhet."

"Det — det förstår jag inte alls!" Norahs stora blå ögon öppnades på vid gavel.

"Nej, naturligtvis inte, men jag skall förklara spelet för er. Apropos, jag förmodar ni hört talas om mina tre små föregående?" frågade Bertie en passant och började rita en ny siffra.

"Ja", sade Norah kort, kanske en smula väl strängt; men hon kunde för allt i världen inte få för sig, att den vänlige mannen bredvid henne var en vanlig hjärtlös flirt.

Det var han inte heller, vilket hon snart skulle få se.

"Jo, ser ni, min lysande idé är förtjusande: Ni förlovar er med mig och jag går till den där gycken, ni vill bli av med, och säger, att ni önskar bli honom kvitt och så klarrar jag hela hyskan. Ingen gycke vill vara med om ett parti med kärlek bara från ena sidan, det är ju solklart — det är ju att få tiggarsmulor från kärlekens festbord — och i vanliga fall är han så hygglig och förståndig, att han ger efter i tid och kommer över sina känslor och gifter sig med en annan söt flicka, som är den rätta, hon som han i första hand borde ha frusit fast vid."

Norah måste återigen le åt Bertie Wykham's förtjusande språk och hans korttänkta planer.

"Men skulle det då inte vara snällare, om flickan själv sade sin fästman det, och inte lämnade uppdraget åt en annan?" förslog Norah. Det ryckte i mungipan på henne, och han såg det.

Den unge mannen lutade sig ivrigt framåt. "På den punk-

ten är ni så förfärligt olika andra flickor," fröken Norah, och det är väldigt trevligt med ombyte i dessa tider skall jag säga! En annan flicka skulle genast insett fördelen av att bli förlovad med en ny, innan hon bröt med den fastman, som hon inte vill ha", sade han och gav henne en öppen och ärlig blick. "Så länge det inte finns någon annan" är en man inte benägen att ge upp hoppet, och håller på sin odödliga kärlek. Men så snart en annan kurre dyker upp på scenen, så lägger det genast sordin på hans känslor", sade unge Bertie i avgörande ton.

"Jag förstår", sade den plötsligt upplysta Norah med ett litet pärlande skratt.

Hon kände sig både friskare och andligen mer normal för var minut hon tillbringade i denne märklige unge, mans sällskap.

"Men kan det inte manne lägga — hm — sordin — var det så ni sa? — på flickans goda namn och rykte? Kan hon inte få namn om sig att vara en flirt," frågade Norah djupt allvarlig.

Unge Bertie brast ut i ett skallande, högst smittsamt skratt.

"Gud be vare den lilla oskulden — Nej! En flicka — åtminstone de flickor jag varit bekant med — vill mycket hellre ha namn om sig att vara en flirt än en panellösa. Och den man hon en gång gifter sig med vet inte hör högt han skall tänka om sig själv, sedan han lyckats snappa hentre ifrån de andra gyckarna, varefter paret vanligen lever vidare i frid och gånghet. Men hur skall det nu bli?" slutade unge Bertie och satte sina vänliga blå ögon i Norah.

"O, herr Wykham, det — det kan jag i alla fall inte, nej, verkligen inte, det är sant. Men tack så mycket för att ni ville hjälpa — ja, tack, tack", stammade Norah konfys. Hon visste inte, om hon skulle skratta eller gråta och än mindre vad hon skulle säga.

Men den unge mannen hade aldrig varit allvarligare i sitt språk än nu, hur humoristiskt han än framställt sitt frieri.

"Hör på, fröken Glenister, ni måste höra på mig, vare sig ni vill eller inte", sade han och stämde genast ner den uppsluppna tonen.

"Ja, jag hör", sade Norah förvånad över den plötsliga förändringen.

"Ska jag nu på prickerna säga er varför jag tycker, att ni skall låta mig hjälpa er ur er svårighet på mitt sätt?" frågade han.

Norah nickade. Han fortsatte hastigt och allvarsamt utan att använda vare sig slang eller offra några tomma komplimanger på Norah: "Jo, jag tänker, att om ni finge riktigt lugn, så skulle er hälsa genast förbättras och nu behöver landet alla starka kvinnor och unga flickor så väl, att det är ett brott att gå sysslolös, när man taga sig något för, hur obetydlig sysslan än kan tyckas."

Forts. i nästa nummer.

Inte ensamma om saken.

En nygift man fick sin självdeklaration tillbaka med anmärkningen: "Vi sakna er hustrus förmögenhet."

Därunder skrev han och returnerade: "Jag också."